

РЕШЕНИЕ

№ 459

гр. София, 27.01.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 43
състав**, в публично заседание на 18.01.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Весела Цанкова

при участието на секретаря Светла Гечева и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **6349** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 - чл. 178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 61, ал. 2 и ал. 3, чл. 122, ал. 3 от Закона за държавния служител (ЗДСл) и чл. 86, ал. 1 от Закона за задълженията и договорите (ЗЗД) .

Образувано е по искова молба на А. Б. Ч., [ЕГН], с която са предявени обективно съединени иски срещу Държавен фонд „Земеделие“ за заплащане на обезщетение в общ размер на 5278.26 лева за причинени неимуществени вреди от отменената като незаконосъобразна Заповед №210/03.05.2017г. на изпълнителния директор на Държавен фонд „Земеделие“, с която на основание чл. 106, ал.1, т. 2 и чл. 108 от ЗДСл е прекратено служебното правоотношение с ищцата. Заповедта е отменена като незаконосъобразна със съдебно решение №1032/19.02.2018г. по адм.дело № 5460/2017г. на АССГ, влязло в сила на 09.07.2019г., потвърдено със съдебно решение № 10644/09.07.2019г. по адм.дело №4750/2018г. на ВАС на РБ.

Предявените иски са за: 1. Сума в размер на 3 807.70 лева, представляваща обезщетение за неизползван платен годишен отпуск за времето от 03.05.2017г. (датата на уволнението) до 29.07.2019г. (датата на възстановяване), общо за 58 дни, от които 17 дни за 2017г., 26 дни за 2018г. и 15 дни за 2019г., дължими на основание чл. 61, ал.2 и ал. 3 във връзка с чл.7, пар. 1 и 2 от Директива 2003/88/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 04.11.2003г. относно някои аспекти на организацията на работното време; 2. Сума от 1142.31 лева, представляваща законната лихва за забава на основание чл. 86, ал.1 от ЗЗД върху сумата на обезщетението по т. 1 за времето от

09.07.2019г. до датата на завеждане на делото; 3. Сума от 328. 25 лева, представляваща обезщетение за недопускане до работа за 5 работни дни от 22.07.2019г. до 29.07.2019г., на основание чл. 122, ал. 3 от ЗДСл. Върху исковата сума се претендира законната лихва от датата на предявяване на исковите до окончателното плащане, както и таксите и разноските за съдебното производство. Доводите се поддържат от адв.Ч..

Ответникът, чрез юрисконсулт М., в писмен отговор на исковата молба и в хода по същество на делото, прави възражение за изтекла погасителна давност, възражава по основанията и размера на претенцията. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение на процесуалния представител на ищцата.

Прокурор К. от СГП дава заключение за основателност на исковите.

Административен съд София – град, въз основа на доводите на страните и събраните по делото писмени доказателства, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Исковите са допустими, предявени срещу надлежен ответник, от активно легитимирана страна, след отмяна на незаконосъобразния административен акт с влязло в сила съдебно решение.

Разгледани по същество са изцяло основателни.

От фактическа страна се установява, че със Заповед № 210/03.05.2017г. на изпълнителния директор на Държавен фонд „Земеделие“, на основание чл. 106, ал.1, т. 8 и чл. 108 от ЗДСл е прекратено служебното правоотношение на А. Б. Ч. с Държавен фонд „Земеделие“.

Заповедта е отменена като незаконосъобразна със съдебно решение №1032/19.02.2018г. по адм.дело № 5460/2017г. Съдебното решение е оставено в сила със съдебно решение № 10644/09.07.2019г. на ВАС на РБ по адм.дело №4750/2018г.

От ищцата е подадено заявление с вх. № 02 – 6500/2419 от 22.07.2019г. до изпълнителния директор на Държавен фонд „Земеделие“ за възстановяване на длъжността, която е заемала преди незаконното уволнение и искане за допускане да изпълнява длъжността.

Със Заповед № 1625/29.07.2019г. на изпълнителния директор на Държавен фонд „Земеделие“ А. Б. Ч. е възстановена и допусната до работа на заеманата по служебно правоотношение длъжност „старши експерт“ в дирекция „Оторизация на плащанията и прилагане на мерки за развитие на селските сектори“, отдел „Мерки за обучение и местни стратегии“, считано от 29.07.2019г.

Със Заповед № 1626/29.07.2019г. на изпълнителния директор на Държавен фонд „Земеделие“ ищцата е преназначена от длъжност „старши експерт“ в дирекция „Оторизация на плащанията и прилагане на мерки за развитие на селските сектори“, отдел „Мерки за обучение и местни стратегии“ на длъжност „старши експерт“ в дирекция „Оторизация на плащанията и прилагане на мерки за развитие на селските сектори“, отдел „Организация на плащанията по частни проекти“ с основна месечна заплата от 1313 лева.

Служебното ѝ правоотношение е прекратено отново със Заповед №1627/29.07.2019г. на изпълнителния директор на Държавен фонд „Земеделие“.

Видно от представените копия, идентични с оригиналите на служебна и трудова книжки, ищцата не е работила по трудово и служебно правоотношение, нито е получавала други доходи в периода от 03.05.2017г. до 09.07.2019г.

По делото е прието заключение на съдебно – счетоводна експертиза, която съдът кредитира изцяло като обективна, компетентна, обоснована и съответна на писмените доказателства по делото. Съгласно заключението на вещото лице, за периода от 03.05.2017г. до 09.07.2019г., дължимото обезщетение за неизползван платен годишен отпуск общо 58 дни е 3807.70 лева. Мораторната лихва върху тази сума от 09.07.2019г. /решение №10644/09.07.2019г. на ВАС на РБ по адм.дело №4750/2018г./ е в размер на 1159.23 лева. Обезщетението за недопускане до работа за 5 дни за периода от 22.07.2019г. до 29.07.2019г. е в размер на 328.25 лева.

Претенцията за обезщетение в размер на 3807.70 лева за неизползван платен годишен отпуск общо 58 дни по чл. 61, ал.2 и ал. 3 от ЗДСл за периода от 03.05.2017г. до 09.07.2019г. е изцяло основателна. В настоящия случай приложение следва на намери чл. 7, параграф 1 и 2 от Директива 2003/88/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 4 ноември 2003 г. относно някои аспекти на организацията на работното време. Приложение следва да намери и задължителното за съда тълкуване на разпоредбите на Директивата дадено в Решение на СЕС по съединени дела C-762/2018 и C-37/2019 г. В решението на СЕС ясно е посочено, че Член 7, параграф 1 от Директива 2003/88/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 4 ноември 2003 година относно някои аспекти на организацията на работното време трябва да се тълкува в смисъл, че не допуска национална съдебна практика, по силата на която работник, който е уволнен незаконно, а по-късно е възстановен на работа в съответствие с националното право вследствие на отмяната на уволнението му със съдебно решение, няма право на платен годишен отпуск за периода от датата на уволнението до датата на възстановяването му на работа, поради това че през този период не е полагал действително труд за работодателя.

Член 7, параграф 2 от Директива 2003/88 трябва да се тълкува в смисъл, че не допуска национална съдебна практика, по силата на която при последващо прекратяване на трудовото правоотношение — след като работникът е бил уволнен незаконно, а по-късно възстановен на работа в съответствие с националното право вследствие на отмяната на уволнението му със съдебно решение, този работник няма право на парично обезщетение за неизползвания платен годишен отпуск за периода от датата на незаконното уволнение до датата на възстановяването му на работа.

При горното тълкуване съдът намира искът, предявен от страна на А. Б. Ч. на основание чл. 61, ал. 2 и 3 от ЗДС за основателен. В чл. 61, ал.2 от ЗДС ясно е посочено, че при прекратяване на служебното правоотношение държавният служител има право на парично обезщетение за неизползвания платен годишен отпуск. Съгласно чл. 61, ал. 3 от ЗДС размерът на паричното обезщетение по ал. 2 се определя съобразно размера на основната заплата, определена на държавния служител, към датата на прекратяване на служебното правоотношение. В случая размерът е 1313 лева. Относно броя на дните на отпуска, за които се дължи обезщетение, и размера на обезщетението съдът кредитира заключението на вещото лице и определя обезщетение общо в размер 3807.70 лева. Основателността на този главен иск за обезщетение на имуществени вреди обуславя основателността и на акцесорната претенция за присъждане на обезщетение за забава в размер на законната лихва върху главницата, считано от датата на съдебното решение на ВАС на РБ от 09.07. 2019г. до датата на предявяване на иска на 08.07.2022г. в претендирания размер от 1142.31 лева и до окончателното плащане.

Основателна е и претенцията за заплащане на обезщетение за недопускане до работа

за 5 работни дни, считано от датата на подаване на заявлението на 22.07.2019г. до датата на издаване на заповедта за възстановяване и допускане до работа на 29.07.2019г., на основание чл. 122, ал. 3 във вр. с ал. 1 от ЗДСл., ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на предявяване на иска на 08.07.2022г. до окончателното ѝ изплащане.

Обезщетението по чл. 122, ал. 3 от ЗДСЛ цели санкциониране на държавната администрация за нейното бездействие, да изпълни задължителното за администрацията съдебно решение, изразяващо се в недопускане на работа на служител, чието прекратяване на служебното правоотношение е отменено с влязло в сила решение. В този смисъл са мотивите на Тълкувателно постановление №2/19.05.2015г. на Върховния касационен съд по т.д. №2/2014г на ОСГК и Първа и Втора колегия на Върховния административен съд .

Установи се по делото, че ищцата Ч. се е явил на работното си място на 22.07.2019г. и е подала заявление за възстановяване на заеманата преди уволнението длъжност. Видно от заповед №1625/29.07.2019г. на изпълнителния директор на Държавен фонд „Земеделие“ А. Б. Ч. е била допусната на работа на 29.07.2019г. Тоест на ищцата е дължимо обезщетение, в размер на основната месечна заплата, пропорционално на работните дни, през които не е била допусната до работа. Размерът на дължимото обезщетение, съдът определя, съобразно заключението на вещото лице, в размер на сумата от 328.25 лв., който размер се претендира и от ищцата. Предвид изхода на делото по този главен иск, като основателен следва да бъде уважен и акцесорният такъв за присъждане на обезщетение за забава в размер на законната лихва върху главницата, считано от датата на завеждане на исковата молба до окончателното изплащане на задължението.

Не е основателно възражението на ответника за изтекла погасителна давност. Съгласно т.4 от ТР № 3 от 22.04.2004г. на ВКС по т.гр.д.№3/2004г., ОСГК, началният момент на погасителната давност е датата на влизане в сила на решението, с което е отменен незаконосъобразния административен акт, от която дата се начислява и лихвата за забава. В случая решението на ВАС на РБ е от 09.07.2019г., исковата молба е предявена на 08.07.2022г., давността е 5 - годишна и не е изтекла. Възражението е неоснователно и следва да бъде отхвърлено.

При този изход на правния спор на ищцата се дължат направените и поискани разноски за съдебното производство по списък, в размер на 850 лева, от които 200 лева възнаграждение на вещото лице и 650 лева договорено и платено адвокатско възнаграждение. Възражението за прекомерност на адвокатското възнаграждение не е основателно, възнаграждението е определено в близък до минималния размер и съответства на фактическата и правна сложност по делото, проведените съдебни заседания и извършените процесуални действия.

Воден от горното, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА Държавен фонд „Земеделие“ с адрес [населено място], [улица]Ш № 136 да заплати на А. Б. Ч., ЕГН [ЕГН], с адрес [населено място], [улица], [жилищен адрес] сума в размер на 3807.70 лева, представляваща обезщетение за неизползван платен годишен отпуск по чл. 61, ал.2 и ал. 3 от ЗДСл за периода от 03.05.2017г. до 09.07.2019г., ведно с мораторна лихва в размер на 1142.31 лева от 09.07.2019г. до 08.07.2022г. и законната лихва от 08.07.2022г. до окончателното плащане.

ОСЪЖДА Държавен фонд „Земеделие“ с адрес [населено място], [улица]Ш № 136 да заплати на А. Б. Ч., ЕГН [ЕГН], с адрес [населено място], [улица], [жилищен адрес] сума в размер на 328.25 лв., представляваща обезщетение за недопускане до работа от 22.07.2019г. до 29.07.2019г., на основание чл. 122, ал. 3 от ЗДСл., ведно със законната лихва, считано от датата на предявяване на иска на 08.07.2022г. до окончателното плащане.

ОСЪЖДА Държавен фонд „Земеделие“ с адрес [населено място], [улица]Ш № 136 да заплати на А. Б. Ч., ЕГН [ЕГН], с адрес [населено място], [улица], [жилищен адрес] сума в размер на 850 (осемстотин и петдесет) лева, представляваща разноски за съдебното производство.

Решението може да се обжалва пред Върховния административен съд на Република България в 14 - дневен срок от съобщаването му на страните.

Съдия: